

Sygn. akt *XVII AmA 132/13*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 grudnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Maria Witkowska**

Protokolant: sekretarz sądowy Patrycja Żuk

po rozpoznaniu w dniu 09 grudnia 2014r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania **Gminy F.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

o **stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów**

na skutek odwołania Gminy F. od Decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 31 lipca 2013 roku Nr (...)

1. **oddala odwołanie,**

2. **zasądza od Gminy F. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt XVII AmA 132/13

UZASADNIENIE

Decyzją Nr (...) z dnia 31 lipca 2013r. pozwany Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie podejrzenia stosowania przez Gminę F. praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów:

I. uznał za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów, o których mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów działania Gminy F., polegające na:

1. Bezprawnym działaniem, to jest stosowaniu w umowach o zaopatrzenie w wodę zawieranych w obrocie gospodarczym z konsumentami w oparciu o wzorzec umowy o nazwie „Umowa Nr ... o zaopatrzenie w wodę” postanowień o treści:

1) „W przypadku niesprawności wodomierza głównego, ilość pobranej wody ustala się na podstawie średniego zużycia w okresie 6 miesięcy przed stwierdzeniem niesprawności wodomierza, a gdy nie jest to możliwe - na podstawie średniego zużycia wody w analogicznym okresie ubiegłego lub iloczynu średnio miesięcznego zużycia wody w roku ubiegłym i liczbie miesięcy niesprawności wodomierza”, którego treść stoi w sprzeczności z § 18 ust. 1 rozporządzenia Ministra Budownictwa z dnia 28 czerwca 2006 r. w sprawie określenia taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz. U. Nr 127, poz. 886),

2) „Umowa może być rozwiązana: (...) przez Dostawcę za trzymiesięcznym wypowiedzeniem ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przez Odbiorcę”, które

uprawnia Gminę F. do wstrzymania świadczenia usług na rzecz odbiorcy w innych przypadkach, niż określone w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (tekst jednolity Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858, ze zmianami).

2. Zaniechaniu objęcia treścią umów o zaopatrzenie w wodę zawieranych w obrocie gospodarczym z konsumentami w oparciu o wzorzec umowy o nazwie „Umowa Nr ... o zaopatrzenie w wodę” postanowień określających:

1) terminy wzajemnych rozliczeń, wbrew wymogowi określonemu w art. 6 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (tekst jednolity Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858, ze zmianami),

2) obowiązki przedsiębiorstwa wodociągowo kanalizacyjnego w zakresie standardów i terminów rozpatrywania zgłaszanych przez konsumentów reklamacji, wbrew wymogowi określonemu w art. 6 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (tekst jednolity Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858, ze zmianami),

i nakazał zaniechanie ich stosowania.

II. nałożył na Gminę F. kary pieniężne w wysokości:

1) 414 zł płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie I.1.1) sentencji niniejszej decyzji,

2) 614 zł płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie I.1.2) sentencji niniejszej decyzji,

3) 614 zł płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 cytowanej na wstępie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punktach I.2.1) i I.2.2) sentencji niniejszej decyzji.

III. obciążył Gminę F. kosztami niniejszego postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów stosowania praktyk ograniczających konkurencję w kwocie 22,80 zł oraz zobowiązał Gminę F. do ich zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej Decyzji.

Od niniejszej Decyzji Gmina F. wniosła odwołanie, zarzucając zaskarżonej Decyzji:

1) naruszenie prawa materialnego - art. 24 ust. 1 i 2 i art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) poprzez wydanie jej bez wykazania, czy i w jakim zakresie ucierpiał interes zbiorowy, czy indywidualny odbiorców wody na terenie gminy F. oraz poprzez wydanie decyzji pomimo faktu, że Gmina zaniechała stosowania kwestionowanego wzorca umowy, o czym powiadomiła Prezesa UOKiK w toku postępowania pismem z dnia 27 lipca 2013r.

2) naruszenie prawa procesowego, w szczególności art. 105 Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267) wobec faktu, że postępowanie stało się bezprzedmiotowe, ponieważ w toku jego prowadzenia odpadł jego przedmiot na skutek zmiany wzorca umowy i wprowadzenia do jego treści sugestii wskazywanych przez Prezesa Urzędu.

W związku z powyższym, powódka wniosła o:

1) uchylenie zaskarżonej Decyzji i umorzenie postępowania z zasądzeniem kosztów

postępowania na rzecz Gminy F. według norm przepisanych lub spisu kosztów,

ewentualnie

2) uchylenie zaskarżonej Decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania dla Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatury w Ł. z pozostawieniem temu organowi orzeczenia o kosztach postępowania,

3) zmianę zaskarżonej Decyzji w pkt I poprzez stwierdzenie, że z dniem 23 lipca 2013 r. Gmina F. zaprzestała stosowania wzorca umowy z zapisami będącymi przedmiotem postępowania i uchyleniem pkt II i III zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania.

W uzasadnieniu odwołania powódka podniosła, że zakwestionowane przez Prezesa Urzędu postanowienie oznaczone w pkt 1.1) pozostało w treści umowy z poprzednio obowiązującego rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 marca 2002 r. w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz. U. Nr 26, poz. 257), które obowiązywało do dnia 16 sierpnia 2006 r., tj. wejścia w życie aktualnie obowiązującego rozporządzenia w sprawie określania taryf. W ocenie powódki okres sześciu miesięcy daje możliwość bardziej rzetelnego ustalenia ilości pobranej wody w przypadku niesprawności wodomierza ze względu na to, iż na terenie wiejskim zużycie wody zależne jest od pór roku oraz ze względu na fakt, iż na jej terenie odczyty wodomierzy prowadzone są nie częściej niż co miesiąc i nie rzadziej niż co cztery miesiące. Powódka podniosła, że w toku postępowania deklarowała zmianę terminu, w razie takiego zalecenia Prezesa Urzędu.

Natomiast zakwestionowane przez Prezesa Urzędu postanowienie oznaczone w pkt 1.2) jest zgodne z art. 8 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, wskazuje bowiem okres wypowiedzenia po złożeniu oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy przez strony. W ocenie powódki skoro umowa jest umową cywilną i jest zwierzana przez strony wskutek zgodnych oświadczeń woli, to zgodnie z zasadą swobody umów może być również rozwiązana. Ponadto, kwestionowane postanowienie uzależnia rozwiązanie umowy przez dostawcę usług od zaistnienia przesłanek nie wykonywania lub jej nienależytego wykonywania, co w ocenie powódki nie tylko nie narusza interesu odbiorcy usług, ale nawet go chroni.

Odnosnie terminów wzajemnych rozliczeń powódka wskazała, że terminy te zostały określone w Regulaminie dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie Gminy F., w jego § 25 i nie było przeszkód, aby zamieścić je również w umowach. W ocenie powódki czyniłoby to jednak umowę obszerniejszą, a powtarzałyby zapisy, które i tak są zamieszczone w akcie dostępnym dla odbiorcy usług. Podobnie obowiązki przedsiębiorstwa wodociągowo kanalizacyjnego w zakresie standardów i terminów rozpatrywania zgłaszanych przez konsumentów reklamacji są zamieszczone w rozdziale VII Regulaminu i w ocenie powódki wprowadzenie ich do umowy tylko zwiększałyby jej treść.

Powódka podniosła, że Prezes Urzędu wydając zaskarżoną Decyzję opierał się jedynie na ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz komentarzu do tej ustawy, pomijając stan faktyczny w zakresie gospodarowania wodą na terenie Gminy F.. W ocenie powódki ustawa o zbiorowym zapatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków ma tylko ogólny charakter, który nie pozwala na ścisłe sprecyzowanie praw oraz obowiązków stron tej umowy. Prawa i obowiązki zostają więc doprecyzowane zgodnie z warunkami lokalnymi i zamieszczone w umowie i regulaminie dostarczania wody.

Powódka podniosła, że Prezes Urzędu, który pełni w jej mniemaniu funkcję edukacyjną, wobec deklaracji Gminy F. co do zmiany kwestionowanych postanowień winien wskazać jakie brzmienie powinny one otrzymać, a nie nakładać karę pieniężną, która byłaby zasadna dopiero wówczas, gdyby powódka nie zastosowała się do zaleceń Prezesa Urzędu. Zauważyła, że dzięki implementowaniu do ustawy antymonopolowej Dyrektywy 98/27/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony

interesów konsumentów (Dz. U. UE. L. 1998.166.51), która utraciła moc z dniem 29 grudnia 2009 r., Prezes UOKiK został wyposażony w środki ochrony zbiorowych interesów konsumentów, do czego według powódki pozwany się nie odnosi, w związku z czym Decyzja nie jest oparta na bieżących przepisach.

Powódka zaznaczyła także, że Prezes Urzędu pominął w Decyzji zapis art. 91 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz naruszył art. 105 kpa wobec faktu, że postępowanie stało się bezprzedmiotowe ponieważ w toku jego prowadzenia odpadł jego przedmiot na skutek zmiany wzorca umowy i wprowadzenia do jego treści sugestii wskazywanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Gmina F. jest jednostką samorządu terytorialnego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 08 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594 j.t.) posiadającą osobowość prawną i działającą przez swoje organy. Statut Gminy został przyjęty uchwałą Rady Gminy w F. Nr (...) z dnia 08 marca 2003r. (dowód: karty Nr 32 - 51). Swoje zadania własne w zakresie zaspokajania zbiorowych potrzeb wspólnoty, dotyczące wodociągów i zaopatrzenia w wodę zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy o samorządzie gminnym, Gmina realizuje samodzielnie (dowód: karta Nr 6). Zgodnie z art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 07 czerwca 2001r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006r. Nr 123, poz. 858 j.t. ze zm.) Gmina F. jest przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym. Na terenie Gminy przedsiębiorcy i konsumenci ubiegający się o przyłączenie do sieci wodociągowej nie mają możliwości dokonania w tym zakresie wyboru innego przedsiębiorcy, który świadczyłby usługi substytucyjne względem usług oferowanych przez Gminę.

W ramach prowadzonej działalności związanej z zaopatrzeniem w wodę Gmina F. zawiera z odbiorcami wody pisemne umowy, stosując od 2011r. wzorzec pn. „Umowa Nr ... w zaopatrzenie w wodę” (dowód: karty Nr 7-10, 17-24, 64-68).

§ 11 ust. 1 wzorca umowy pn. „Umowa Nr ... w zaopatrzenie w wodę” stosowanego w obrocie z konsumentami brzmi: „W przypadku niesprawności wodomierza głównego, ilość pobranej wody ustala się na podstawie średniego zużycia w okresie 6 miesięcy przed stwierdzeniem niesprawności wodomierza, a gdy nie jest to możliwe – na podstawie średniego zużycia wody w analogicznym okresie ubiegłego lub iloczynu średnio miesięcznego zużycia wody w roku ubiegłym i liczbie miesięcy niesprawności wodomierza” (dowód: karty Nr 8, 10, 18, 20, 22, 24 i 66).

§ 17 ust. 2 pkt b) wzorca umowy pn. „Umowa Nr ... w zaopatrzenie w wodę” stosowanego w obrocie z konsumentami brzmi: „ Umowa może być rozwiązana: (...) przez Dostawcę za trzymiesięcznym wypowiedzeniem ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przez Odbiorcę. ” (dowód: karty Nr 8 v, 10 v, 18v, 20v, 22v, 24v i 67).

Postanowienia o powyższej treści zawierano w umowach indywidualnych.

Gmina F. we wzorcu umowy pn. „Umowa Nr ... w zaopatrzenie w wodę”, a tym samym w zawieranych na jego podstawie umowach o zaopatrzenie w wodę nie zamieściła postanowień określających terminy wzajemnych rozliczeń oraz obowiązki przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego w zakresie standardów i terminów rozpatrywania zgłaszanych przez konsumentów reklamacji (dowód: karty Nr 7-10, 17-24, 64-68).

Na terenie gminy F. obowiązuje Regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków uchwalony Uchwałą Nr (...) Rady Gminy F. z dnia 13 kwietnia 2006 r. nawiązujący do umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzaniu ścieków (dowód: karty Nr 13 - 16).

Gmina F. opracowała i przekazała nowy projekt wzorca umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków (k. 98-102 akt adm.), w którym wprowadziła zmiany niektórych kwestionowanych przez Prezesa Urzędu postanowień. W nowo opracowanym projekcie postanowienie dotyczące sposobu rozliczenia zużycia wody w przypadku niesprawności

wodomierza głównego otrzymało brzmienie: „ W przypadku stwierdzenia nieprawidłowego działania wodomierza głównego, ilość pobranej wody ustala się na podstawie średniego zużycia w okresie 3 miesięcy przed stwierdzeniem niesprawności wodomierza, a gdy nie jest to możliwe – na podstawie średniego zużycia wody w analogicznym okresie roku ubiegłego lub iloczynu średnio miesięcznego zużycia wody w roku ubiegłym i liczbie miesięcy nieprawidłowego działania wodomierza" (dowód: karta Nr 101). Z kolei postanowienie dotyczące powodu rozwiązania umowy otrzymało brzmienie: „Umowa może być rozwiązana: (...) przez Dostawcę za jednomiesięcznym wypowiedzeniem ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przez Odbiorcę" (dowód: karta Nr 102). Gmina F. określiła, że dostawca jest obowiązany do rozpatrzenia reklamacji w terminie 14 dni (dowód: karta Nr 100).

Zgodnie z przekazanymi deklaracjami dla podatku od towarów i usług, Gmina F. w roku 2012 osiągnęła przychód w wysokości (...)zł (dowód: karty Nr 69-92).

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Zaskarżona Decyzja jest prawidłowa, a podnoszone przez powódkę w odwołaniu zarzuty nie mogą skutkować jej zmianą, ani też jej uchyleniem.

Na wstępie nadmienić trzeba, iż rozpatrywana sprawa ma niewątpliwie charakter publicznoprawny, co upoważniało Prezesa UOKiK do podjęcia stosownych działań na gruncie ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50 poz. 331 ze zm.).

Prezes UOKiK w zaskarżonej Decyzji ustalił, że powódka dopuściła się naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, stosując cztery praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ust. 1 i 2 ww. ustawy.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane jest stosowanie praktyk, które naruszają zbiorowe interesy konsumentów. Natomiast w art. 24 ust. 2 powołanej ustawy wskazano, iż przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Należy więc podnieść, iż zarówno działanie i zaniechanie, ale tylko Przedsiębiorcy można uznać za sprzeczne z przepisem art. 24 ustawy, jeśli nosi znamiona bezprawności i ujawnia się w obrocie konsumenckim, naruszając zbiorowe interesy konsumentów.

W ocenie Sądu wszystkie te przesłanki zostały w niniejszym przypadku spełnione.

Nie budzi wątpliwości w niniejszej sprawie, że powódka jest przedsiębiorcą i że podejmuje działania w obrocie z konsumentami. Z definicji zawartej w art. 4 pkt 1 a) ustawy wynika, że przez przedsiębiorcę rozumie się przedsiębiorcę w myśl przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, a także osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Natomiast Gmina F. posiada osobowość prawną na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 08 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2013r. poz. 594 j.t.), a ponadto do zadań własnych Gminy należą w myśl art. 7 ust. 1 pkt 3 powołanej ustawy sprawy wodociągów i zaopatrzenia w wodę, kanalizacji, usuwania i oczyszczania ścieków komunalnych, utrzymania czystości i porządku oraz urządzeń sanitarnych, wysypisk i unieszkodliwiania odpadów komunalnych, zaopatrzenia w energię elektryczną i ciepłą oraz gaz. Gmina jest zatem przedsiębiorcą świadczącym usługi użyteczności publicznej, organizując i świadcząc usługi o charakterze użyteczności publicznej w zakresie dostarczania wody i odprowadzania ścieków.

Działania Przedsiębiorcy ujawniały się w obrocie konsumenckim. W art. 4 pkt 12 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów celem zdefiniowania pojęcia konsumenta odwołano się do regulacji Kodeksu cywilnego. Z kolei przepis art. 22¹ kc określa, iż za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej

bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Tymczasem umowy dotyczące zaopatrzenia w wodę Przedsiębiorca zawierał z osobami fizycznymi, które ubiegały się o dostarczanie wody do prywatnych nieruchomości.

Wobec powyższego, rozstrzygnięcia wymaga kwestia, czy działania i zaniechania opisane w stanie faktycznym sprawy są bezprawne i czy naruszają zbiorowe interesy konsumentów.

Jeśli chodzi o bezprawność działania Przedsiębiorcy Sąd zważył, iż pojęcie bezprawności i problematyka podejścia do oceny tzw. stanu bezprawności była wielokrotnie przedmiotem rozważań Trybunału Konstytucyjnego. W uzasadnieniu do wyroku z 04 lipca 2002r. o sygn. P 12/01 (OTK-A 2002/4/50) Trybunał stwierdził, że w przypadku oparcia odpowiedzialności na idei bezprawności czynu, sam fakt naruszenia prawa stanowi podstawę do zastosowania sankcji. Obiektywny stan naruszenia prawa jest w takim stanie rzeczy podstawą do jej zastosowania. Podstawową przesłanką odpowiedzialności jest w takim układzie odniesienia bezprawność czynu rozumiana jako zachowanie sprawcy niezgodne z przepisami prawa i zasadami współżycia społecznego. Oparcie odpowiedzialności na takiej koncepcji dopuszczalne jest jedynie w sytuacji, gdy możliwe jest wykazanie sprzeczności z obowiązującym prawem.

Sąd stwierdził zatem, iż dla stwierdzenia przez organ bezprawności działania przedsiębiorcy bez znaczenia pozostaje strona podmiotowa czynu, a zatem wina sprawcy i stopień tej winy, a także świadomość istnienia naruszonych norm prawnych. Dla ustalenia bezprawności działania przedsiębiorcy w świetle art. 24 ust. 2 ustawy wystarczy ustalenie, że określone zachowanie koliduje z porządkiem prawnym.

W tym miejscu podkreślenia wymaga, iż Gminie F. postawiony został zarzut stosowania praktyki polegającej na stosowaniu w umowach o zaopatrzenie w wodę zawieranych w obrocie gospodarczym z konsumentami w oparciu o wzorzec umowy o nazwie „Umowa Nr ... w zaopatrzenie w wodę” postanowienia o treści „W przypadku niesprawności wodomierza głównego, ilość pobranej wody ustala się na podstawie średniego zużycia w okresie 6 miesięcy przed stwierdzeniem niesprawności wodomierza, a gdy nie jest to możliwe - na podstawie średniego zużycia wody w analogicznym okresie ubiegłego lub iloczynu średnio miesięcznego zużycia wody w roku ubiegłym i liczbie miesięcy niesprawności wodomierza”. W przypadku wymienionej praktyki, opisanej w pkt I.1.1) Decyzji, jej bezprawność wynika z naruszenia powszechnie obowiązującej normy prawnej wyrażonej w §18 ust. 1 rozporządzenia Ministra Budownictwa z dnia 28 czerwca 2006 r. w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz. U. Nr 127, poz. 886). W § 18 ust. 1 powołanego rozporządzenia uregulowano bowiem, że w przypadku stwierdzenia nieprawidłowego działania wodomierza głównego ilość pobranej wody ustala się na podstawie średniego zużycia wody, ale inaczej niż we wzorcu umownym i umowach stosowanych przez Gminę, w okresie 3 miesięcy przed stwierdzeniem niesprawności działania wodomierza, a dopiero gdy nie jest to możliwe - na podstawie średniego zużycia wody w analogicznym okresie roku ubiegłego lub iloczynu średniomiesięcznego zużycia wody w roku ubiegłym i liczby miesięcy nieprawidłowego działania wodomierza. Z powyższego wynika, że Gmina F. ustaliła warunki umowne zaopatrzenia w wodę w powyższym zakresie w sposób sprzeczny z § 18 ust. 1 rozporządzenia. Gmina, wbrew przepisowi, obliczać więc miała w razie niesprawności wodomierza głównego ilość pobranej wody na podstawie średniego zużycia wody w okresie 6 miesięcy przed stwierdzeniem niesprawności tego wodomierza, mimo, że w rozporządzeniu jako miarodajny przyjęto okres 3 miesięcy, który miał posłużyć do określenia średniego zużycia wody, a przez to ilości pobranej wody.

Gmina stosowała także w umowach o zaopatrzenie w wodę zawieranych w obrocie gospodarczym z konsumentami w oparciu o wzorzec umowy o nazwie „Umowa Nr ... w zaopatrzenie w wodę” postanowienia o treści „Umowa może być rozwiązana: (...) przez Dostawcę za trzymiesięcznym wypowiedzeniem ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przez Odbiorcę”, które uprawnia Gminę F. do wstrzymania świadczenia usług na rzecz odbiorcy w innych przypadkach niż określone w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858 j.t. ze zm.). W przepisie tym wyliczono powody, w razie zaistnienia których przedsiębiorstwo może odciąć dostawę wody, przy czym jest to katalog zamknięty. I tak w myśl powołanego przepisu przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne może odciąć dostawę wody lub zamknąć przyłącze kanalizacyjne, jeżeli:

- 1) przyłącze wodociągowe lub przyłącze kanalizacyjne wykonano niezgodnie z przepisami prawa;
- 2) odbiorca usług nie uiszczył należności za pełne dwa okresy obrachunkowe, następujące po dniu otrzymania upomnienia w sprawie uregulowania zaległej opłaty;
- 3) jakość wprowadzanych ścieków nie spełnia wymogów określonych w przepisach prawa lub stwierdzono celowe uszkodzenie albo pominięcie urządzenia pomiarowego;
- 4) został stwierdzony nielegalny pobór wody lub nielegalne odprowadzanie ścieków, to jest bez zawarcia umowy, jak również przy celowo uszkodzonych albo pominiętych wodomierzach lub urządzeniach pomiarowych.

Tymczasem Gmina poprzez wprowadzenie przedmiotowego postanowienia do umów otrzymuje dodatkowe prawo do wypowiedzenia umowy o zaopatrzenie w wodę w razie niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przez odbiorcę, w konsekwencji czego dochodzi do rozwiązania umowy i odcięcia dostaw wody, do czego nie jest uprawniona na mocy art. 8 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Zwrócenia uwagi wymaga, że dostęp do wody jako podstawowego dobra powinien być zapewniony w sposób ciągły i nieprzerwany, stąd ustawodawca wprowadza za pomocą ustawy obiektywne ograniczenia w tym dostępie w wyjątkowych, enumeratywnie określonych przypadkach, podczas gdy powódka podstawy odcięcia wody rozszerzyła o kolejny przypadek. Jak słusznie zauważył pozwany, biorąc pod uwagę § 13 wzorca umowy zastosowanie zakwestionowanego postanowienia daje możliwość odcięcia wody w sytuacji, gdy odbiorca nie dopełni obowiązku natychmiastowego powiadomienia dostawcy o zerwaniu plomby wodomierza, jego osłon, bądź uszkodzenia samego wodomierza. Natomiast wobec treści § 17 ust. 2 pkt b) w zw. z § 7 wzorca umowy Przedsiębiorca ma możliwość odcięcia wody m.in. w sytuacji nieutrzymywania właściwego stanu technicznego wewnętrznych instalacji i urządzeń wodociągowych, nieutrzymywania studni wodomierzowej w należytych stanie oraz uniemożliwienia upoważnionym przedstawicielom dostawcy dostępu wraz z niezbędnym sprzętem do nieruchomości w celu wykonania czynności związanych z eksploatacją, konserwacją i usuwaniem awarii, itp. Bezspornie zatem stosowanie zakwestionowanego w pkt I.1.2) Decyzji postanowienia jest działaniem bezprawnym.

Gminie F. został również postawiony zarzut stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o jakiej mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającej na zaniechaniu objęcia treścią umów o zaopatrzenie w wodę zawieranych w obrocie gospodarczym z konsumentami w oparciu o wzorzec umowy o nazwie „Umowa Nr ... w zaopatrzenie w wodę” postanowień określających: terminy wzajemnych rozliczeń, wbrew wymogowi określonemu w art. 6 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz.U. z 2006r. Nr 123, poz. 858 j.t. ze zmianami); obowiązki przedsiębiorstwa wodociągowo kanalizacyjnego w zakresie standardów i terminów rozpatrywania zgłaszanych przez konsumentów reklamacji, wbrew wymogowi określonemu w art. 6 ust. 3 pkt 3 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków.

Sąd zauważył, iż faktycznie we wzorcu umownym, jak i umowach nie zawarto regulacji w przedmiocie terminów wzajemnych rozliczeń stron oraz obowiązków przedsiębiorstwa wodociągowo kanalizacyjnego w zakresie standardów i terminów rozpatrywania zgłaszanych przez konsumentów reklamacji. Sąd zgadza się przy tym ze stanowiskiem, iż Przedsiębiorca miał obowiązek zawarcia takich regulacji w świetle obowiązujących przepisów prawa.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków dostarczanie wody lub odprowadzanie ścieków odbywa się na podstawie pisemnej umowy o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków zawartej między przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym a odbiorcą usług. Natomiast w art. 6 ust. 3 pkt 2 tej ustawy wprost wskazano, że umowa, o której mowa w ust. 1 zawiera w szczególności postanowienia dotyczące sposobu i terminów wzajemnych rozliczeń. Przedsiębiorca nie zamieszczając zatem terminów wzajemnych rozliczeń w umowach, postępując sprzecznie z nakazem zawartym w ww. przepisie, nie wypełnił nałożonego na niego ustawowego obowiązku. Należy zwrócić uwagę, że we wzorcu brakuje podania okresu rozliczeniowego, który jest niezbędny po pierwsze ze względów informacyjnych, konsumentowi powinny być

udostępnione takie dane, aby mógł racjonalnie dysponować posiadanymi środkami pieniężnymi i posiadając wiedzę w tym przedmiocie odpowiednio gromadzić środki, nie będąc przy tym zaskakiwanym co do terminu rozliczenia wynikającego z zastosowanego okresu rozliczeniowego; po drugie celem umożliwienia porównania i weryfikacji okresu rozliczeniowego z kwotą należności za dany okres; po trzecie ze względu na fakt, że nieuiszczenie należności za dwa pełne okresy obrachunkowe uprawnia Gminę na podstawie § 10 ust. 6 wzorca umowy do odcięcia dopływu wody, zamknięcia przyłącza wodociągowego, a ponowne włączenie do sieci odbywa się na koszt odbiorcy usług. Jak wynika też z § 15 ust. 1 Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie Gminy F., strony powinny w umowie określić okres obrachunkowy, który w myśl § 2 ust. 4 Regulaminu stanowi okres rozliczeń za usługi dostawy wody i odprowadzania ścieków.

Wbrew twierdzeniom powódki § 25 Regulaminu nie zawiera terminów wzajemnych rozliczeń, ponieważ dotyczy prawa do złożenia przez odbiorcę usług reklamacji. Natomiast we wzorcu u mowy nie ma zapisów odnośnie standardów i terminów rozpatrywania zgłaszanych przez konsumentów reklamacji, mimo, że z art. 6 ust. 3 pkt 3 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków wynika, że umowa o zaopatrzenie w wodę ma zawierać postanowienia o prawach i obowiązkach stron umowy. Reklamacja jest jednym z podstawowych uprawnień konsumenta, który powinien w umowie otrzymać istotne informacje w przedmiocie postępowania reklamacyjnego, przykładowo o formach, terminach zgłoszenia reklamacji i terminie rozpatrzenia reklamacji, aby móc w pełni korzystać ze swoich praw. Informacja ta jest dla konsumenta niezwykle ważna, ponieważ określa działania jakie konsument ma podjąć w celu wyegzekwowania od dostawcy, aby usługa świadczona była w sposób należyty, jak również termin w jakim przedsiębiorca taką reklamację musi załatwić. Przy czym terminu tego nie oznaczono konkretnie nawet w ww. §25 Regulaminu, w którym wskazano, że dostawca zawiadomi zainteresowanego o sposobie załatwiania reklamacji najpóźniej w terminie 14 dni, a termin ten może ulec przedłużeniu. Ponadto nawet zawarcie w Regulaminie stanowiącym akt prawa miejscowego regulacji o trybie postępowania reklamacyjnego nie spełnia wymogu z art. 6 ust. 3 pkt 3 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków.

W tym miejscu w odniesieniu do tez postawionych przez powódkę w odwołaniu wskazać trzeba, że jest możliwym ściśle sprecyzowanie w umowach o zaopatrzenie w wodę praw i obowiązków stron umowy przy uwzględnieniu warunków lokalnych, w granicach obowiązującego prawa. Ustawa nakłada jednak wymagania co do minimalnego zakresu warunków, jakie mają być zawarte w umowie, a nie w innych aktach mających odniesienie do umowy, w związku z czym stosowne postanowienia należy zawrzeć w umowie.

Wobec powyższego wszystkie opisane działania i zaniechania Gminy F. są działaniami bezprawnymi.

Odnosząc się do naruszenia tymi bezprawnymi działaniami zbiorowego interesu konsumentów Sąd miał na uwadze, iż ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie zawiera definicji zbiorowych interesów konsumentów, ogranicza się jedynie w art. 24 ust. 3 do wskazania, że „nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów”. Sąd uznał, iż dokonując analizy pojęcia zbiorowego interesu konsumentów, o którym mowa w art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, należy zauważyć, że dotyczy on nieokreślonej grupy konsumentów, których interesy doznały lub mogą doznać uszczerbku w wyniku stosowania przez przedsiębiorcę bezprawnej praktyki. Jak trafnie zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 kwietnia 2008r. sygn. III SK 27/07 na gruncie poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080 ze zm.): „Sformułowanie z art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów "nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów" należy rozumieć w ten sposób, że liczba indywidualnych konsumentów, których interesy zostały naruszone, nie decyduje o tym, czy dana praktyka narusza zbiorowe interesy konsumentów. Praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest bowiem takie zachowanie przedsiębiorcy, które jest podejmowane w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy, do której adresowane są zachowania przedsiębiorcy, w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy”.

Sąd przyjął zatem, iż doszło do naruszenia praw licznej grupy konsumentów, których łączyła z Gminą umowa o zaopatrzenie w wodę oraz potencjalnych odbiorców. Trzeba zauważyć, iż stroną kwestionowanych umów mogli być wszyscy potencjalni odbiorcy wody na terenie Gminy F., zatem krąg adresatów takiej umowy był nieokreślony, nieograniczony, bo adresaci byli niezindywidualizowani, stąd postępowanie powódki godziło w interesy konsumentów jako zbiorowości. Analogicznych właściwych ustaleń dokonał Prezes UOKiK, stąd zarzut powódki co do naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez wydanie Decyzji bez wskazania czy i w jakim zakresie ucierpiał interes zbiorowy czy indywidualny odbiorców wody na terenie Gminy, jest nieuzasadniony. Nie ma przy tym znaczenia dla przypisania praktyk kwestia wyrządzenia wymiernych szkód konsumentom, ponieważ istotnym jest samo naruszenie ich interesów wywołane przez stosowanie w obrocie konsumenckim niezgodnych z przepisami umów, które ich obowiązywały.

Skoro wszystkie przesłanki z art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zostały spełnione należy stwierdzić, że Gmina F. stosowała praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów podejmując bezprawne działanie w obrocie konsumenckim, czym naruszyła zakaz określony w art. 24 ust. 1 i 2 powołanej ustawy.

Stosownie do art. 26 ust. 1 ustawy Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującą zaniechanie jej stosowania, jeżeli stwierdzi naruszenie zakazu określonego w art. 24. Prezes Urzędu wydał zatem w niniejszej sprawie prawidłową Decyzję, na podstawie wskazanego przepisu, gdyż Przedsiębiorca nie zaniechał stosowania praktyki. Zaniechania stosowania praktyki nie można bowiem dopatrywać się przy okazji stworzenia nowego wzorca umowy, nawet takiego w którym wyeliminowano wszelkie nieprawidłowości, w sytuacji gdy przedsiębiorca stosuje go wyłącznie w obrocie z nowymi klientami, podczas gdy stosunki z dotychczasowymi klientami oparte są o postanowienia starego wzorca, ponieważ nie doszło do aneksowania tych umów. Wobec tego niewątpliwie postanowienia starego wzorca nadal obowiązują dotychczasowych odbiorców wody, a więc w dalszym ciągu pozostają w obrocie, w tym zakwestionowane postanowienia oraz luki umowy. Na marginesie dodać trzeba, że powódka nie wyeliminowała też nieprawidłowości treści wzorca w pełnym zakresie. Tym samym bezzasadny jest zarzut powódki naruszenia art. 27 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, który stosuje się wyłącznie w sytuacji, gdy przedsiębiorca zaniechał niedozwolonej praktyki. Nietrafny jest też zarzut naruszenia art. 105 kpa wysunięty przez powódkę z uwagi na stworzenie nowego wzorca umowy, albowiem nie zachodzi bezprzedmiotowość postępowania, podstawą umorzenia postępowania nie jest bynajmniej nawet okoliczność zaniechania stosowania wzorca.

Przepis art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przewiduje, iż Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24. Bezspornie działanie powódki wypełnia hipotezę przepisu art. 106 ust. 1 pkt 4 powołanej ustawy. Z tych względów należało uznać, że w przedmiotowej sprawie zachodzą podstawy do nałożenia na Przedsiębiorcę kary pieniężnej na podstawie wskazanego przepisu.

Jeśli chodzi za to o rzeczywiste wymierzenie kary pomimo, że było ono jedynie fakultatywne, Sąd stanął na stanowisku, iż jest ono pożądane, albowiem orzeczona kara będzie miała charakter dyscyplinujący i prewencyjny wobec uczestnika rynku, który powinien przestrzegać norm regulujących zasady obrotu gospodarczego w poszanowaniu słusznych interesów konsumentów, tym bardziej, że Przedsiębiorca ten działa w warunkach monopolu naturalnego. W tym względzie istotnym jest również, iż Przedsiębiorca nie dokonał zmian w umowach wykonywanych, mając możliwość wyeliminowania nieprawidłowości.

W ocenie Sądu, wymiar kary ustalony przez Prezesa UOKiK uwzględnia dyrektywy wymiaru kary określone w art. 111 powołanej ustawy, a zatem uwzględnia okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

Przede wszystkim należy zauważyć, że naruszenia dopuścił się Przedsiębiorca o bardzo silnej pozycji rynkowej, gdyż konsumenci nie mają możliwości wyboru alternatywnego dostawcy usług. Na dotkliwość zakwestionowanych praktyk w zakresie warunków zaopatrzenia w wodę wpływa fakt, że dostarczana przez Gminę woda jest niezbędna do prawidłowego funkcjonowania wszystkich gospodarstw domowych, ale i ze względów higienicznych. Przy czym konsumenci nie mogą zrezygnować z wymienionej usługi, ponieważ nie ma substytucyjnego towaru, którym mogliby dostarczaną przez Gminę wodę zastąpić. Jednocześnie zasięg działania Gminy ogranicza się do wymiaru lokalnego. Ponadto wadliwe umowy zawierane były co najmniej od 2011r., co świadczy o długotrwałości naruszenia. Generalnie okoliczności sprawy, postawa powódki przemawia za przyjęciem, że praktyki stosowano nieumyślnie. Powódka wskazywała bowiem na funkcję edukacyjną Prezesa UOKiK, który powinien w jej mniemaniu pomóc z zredagowaniu poprawnego brzmienia wzorca. Przedsiębiorstwo użyteczności publicznej, monopolista na obszarze Gminy F. nie może jednak działać w sposób nieprofesjonalny przy przygotowywaniu wzorców umów zaopatrzenia odbiorców w towar o podstawowym dla nich znaczeniu. Z kolei w przypadku postanowienia oznaczonego w pkt I.1.1) Decyzji powódka świadomie przyznała, że kwestionowane postanowienie pozostało z treści umowy opartej na nieaktualnym rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 marca 2002r. w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz.U. z 2002r. Nr 26, poz. 257), które obowiązywało do dnia 16 sierpnia 2006r. Jeśli chodzi o wymienione postanowienie należy jednak zauważyć, że jego stosowanie nie musiało odnieść negatywnych skutków w sferze interesów finansowych konsumentów, albowiem wyliczenie średniego zużycia wody na podstawie okresu 6- miesięcznego zamiast w okresie 3 miesięcy może się okazać dla konsumenta bardziej korzystne. W przypadku pozostałych praktyk sytuacja konsumenta została jednak osłabiona. Za sprawą praktyki z pkt I.1.2) Decyzji umowa mogła być rozwiązana w sytuacji nie przewidzianej przepisami prawa, przez co pozbawiono by konsumenta towaru, bez którego konsument będący osobą fizyczną nie może egzystować. W wyniku praktyki z pkt I.2.1) konsument został pozbawiony informacji na temat terminów rozliczeń i okresu obrachunkowego, co zagraża terminowemu rozliczaniu się konsumentów z Przedsiębiorcą, co z kolei ma znaczenie z racji możliwości odcięcia dostaw wody. Natomiast brak informacji o uprawnieniach konsumentów i obowiązkach przedsiębiorstwa wodociągowo- kanalizacyjnego w zakresie reklamacji, stanowiący o zaistnieniu praktyki oznaczonej w pkt I.2.2) oprócz dezinformacji może prowadzić do nie korzystania przez konsumentów z przysługujących im uprawnień w tym zakresie.

Mając powyższe na względzie, Sąd zważył, że orzeczona kara w wysokości 414 zł za praktykę z pkt I.1.1) Decyzji, kara w wysokości 614 zł za praktykę z pkt I.1.2) i kara w wysokości 614 zł za praktyki z pkt I.2.1) i I.2.2) Decyzji są odpowiednie do stopnia oraz zakresu naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów dokonanego przez powódkę.

Podkreślenia wymaga, że nałożone na powódkę kary pieniężne są karami niewielkimi w kontekście przychodów Gminy na poziomie (...)zł osiągniętymi w 2012r. W ocenie Sądu, niski wymiar przedmiotowych kar, a także osiągnięte przez powódkę przychody pozwalają na uiszczenie tej kary bez uszczerbku dla prowadzonej przez nią działalności, ponieważ kara jest współmierna do możliwości finansowych powódki.

Podkreślenia wymaga także, że kara pieniężna, o której wyżej mowa, ma pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość. Natomiast nie nałożenie na Przedsiębiorcę kary bądź jej zmniejszenie, w ocenie Sądu, stałoby w sprzeczności z celami prewencyjnymi sankcji za niezastosowanie się powódki do obowiązujących wymagań prawa, jak również represyjno-wychowawczymi, zmierzającymi do wymuszenia na ukaranym Przedsiębiorcy przestrzegania reguł prawnych w przyszłości.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że ustalone w postępowaniu okoliczności niniejszej sprawy w pełni uzasadniają nałożenie na powódkę kar pieniężnych w wysokościach ustalonych przez Prezesa UOKiK w zaskarżonej Decyzji.

Z tych względów Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że wydana przez pozwanego Decyzja znajduje pełne uzasadnienie w świetle okoliczności sprawy i obowiązujących przepisów i oddalił wniesione przez powódkę odwołanie na podstawie art. 479^{31a} § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono stosowanie do wyniku sporu na podstawie art. 98 i 99 k.p.c.

SSO Maria Witkowska